

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har oplyst at være konverteret til kristendommen. Ansøgeren har fra 2008 til 2012 opholdt sig i Italien, hvor hun er meddelt beskyttelsesstatus. Hendes opholdstilladelse udløb [i efteråret] 2012. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [foråret] 2014 anført, at ansøgeren og hendes to medfølgende børn, der er født i 1996 henholdsvis 2011, isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, da hun er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet tager herefter alene stilling til styrelsens afgørelse om, at Italien kan tjene som ansøgerens første asylland. Ansøgeren har forklaret, at hun i Italien boede sammen med sin tidligere ægtefælle, der er muslim, og deres tre fælles børn. Hendes tidligere ægtefælle er narkoman, og han slog både hende og børnene samt truede hende på livet, hvis ikke hun skaffede penge til hans misbrug. Efter krav fra ægtefællen måtte hun i den forbindelse prostituere sig. På grund af modsætningsforholdet til ægtefællen, samt på grund af de dårlige forhold, som myndighederne gav hende og børnene, forlod hun Italien. For så vidt angår dårlige forhold har hun navnlig henvist til, at myndighederne ikke sørgede for, at hun kunne betale husleje samt købe tøj og fødevarer. Hun fik heller ikke penge til at købe den fornødne medicin til deres da spæde søn, der dengang havde hjerteproblemer. Endvidere havde hun ikke råd til at købe den nødvendige medicin til sig selv til behandling af hendes psykiske vanskeligheder samt en infektion, som hun fik efter en operation for livmoderhalskræft. Det var kun via hjælp fra venner, at det lykkedes hende at blive opereret. Hvis hun tvinges tilbage til Italien, må hun og hendes børn påregne at skulle leve på gaden uden midler og i frygt for, hvad hendes tidligere ægtefælle kan finde på. Hun ved ikke, hvor den tidligere ægtefælle opholder sig. Deres voksne søn har taget afstand fra sin fader og bor nu sammen med sin italienske kæreste. På baggrund af ansøgerens forklaring om sine oplevelser i Italien, særligt i ansøgerens asylansøgningsskema af [sommeren] 2012, og de i øvrigt foreliggende oplysninger, lægger Flygtningenævnet til grund for afgørelsen, at ansøgeren og hendes familie har opholdt sig i Italien i omkring fire år, og at de indledningsvist blev indkvarteret i en flygtningelejr, hvor de kunne opholde sig et halvt år og blandt andet fik mad. Efter særligt ønske fra familien fik de lov til at opholde sig i flygtningelejren yderligere et halvt år, hvorefter familien fandt et sted at bo. Familien har på intet tidspunkt boet på gaden i Italien, men ansøgeren har oplyst, at familien ikke havde råd til at betale de sidste tre måneders husleje inden udrejsen fra Italien. Nævnet lægger ligeledes til grund, at ansøgeren flere gange har modtaget lægelig behandling, herunder fået foretaget to operationer, dels i 2009 hvor ansøgeren fik fjernet en godartet tumor i livmoderen, og dels i forbindelse med fødslen af sin yngste søn. Ansøgeren har derudover modtaget behandling ved psykiater og fået medicin. Endvidere blev ansøgerens yngste søn tilset vedrørende hjerteproblemer. Derudover lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens nu myndige datter gik i skole i de fire år, familien opholdt sig i Italien, og at det har været meget vanskeligt for ansøgeren og hendes ægtefælle og ældste søn at finde arbejde. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren har et modsætningsforhold til sin ægtefælle. I relation til familiens nuværende helbredsmæssige situation lægger Flygtningenævnet på baggrund af de foreliggende lægelige akter samt de i øvrigt foreliggende oplysninger til grund, at ansøgerens mindreårige søn – i hvert fald – ikke længere har problemer med hjertet, og at ansøgeren har det psykisk svært, men at ansøgeren ikke er diagnosticeret som hverken svært depressiv, psykotisk eller suicidal. Som nævnt fik ansøgeren i 2009 fjernet en godartet tumor i livmoderen, og efterfølgende kontrol af ansøgeren har heller ikke vist tegn på kræft. Ansøgeren får ikke lægeordineret medicin i Danmark, men hun selvmedicerer sig. Ved stillingtagen til, om et land kan tjene som ansøgerens første asylland, har Flygtningenævnet i praksis som et ufravigeligt mindstekrav, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for an-

søgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asylland. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion no. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de der bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy* (27725/10), i en dom fra 2. april 2013, i præmis 38 anført følgende generelle oplysninger om Italien:

”A person granted subsidiary protection will be provided with a residence permit with a validity of three years which can be renewed by the Territorial Commission that granted it. This permit can further be converted into a residence permit for the purposes of work in Italy, provided this is requested before the expiry of the validity of the residence permit and provided the person concerned holds an identity document. A residence permit granted for subsidiary protection entitles the person concerned, inter alia, to a travel document for aliens, to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.”

Det fremgår endvidere af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for personer med opholdstilladelse i Italien i form af beskyttelsesstatus, at en sådan opholdstilladelse medfører rettigheder til socialhjælp og lægehjælp. Det fremgår således blandt andet, at flygtninge har samme ret til lægebehandling som italienske statsborgere, også for psykiske lidelser, herunder at flygtninge skal tilmelde sig det nationale sundhedsvæsen, har adgang til at vælge en praktiserende læge og til gratis lægebehandling på basis af en fattigdomserklæring, som skal indgives til den lokale sundhedsbestyrelse. Endvidere har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol truffet beslutning den 30. maj 2017 om, at anse klagen i sagen *E.T. and N.T. against Switzerland and Italy* (79480/13) som ”inadmissible”. De italienske myndigheder havde givet meddelelse om, at den i sagen omhandlede enlige kvinde og hendes mindreårige søn, der havde opnået opholdstilladelse i Italien i form af beskyttelsesstatus, ville blive indkvarteret ”in the appropriate structures put in place by the municipality”. På den baggrund udtalte domstolen blandt andet (præmis 21-28):

”21. The Court notes that the applicants, a single mother and her minor child, were no longer asylum-seekers in Italy, as the first applicant had been recognised as a refugee (see paragraph 4 above). Therefore, the present case, unlike cases like *Tarakhel* (cited above) and *Ali and others v. Switzerland and Italy* ((dec.), no. 30474/14, 4 October 2016), does not concern the Dublin regulation, which lays down the criteria and mechanisms for determining the State responsible for examining an application for international protection.

22. The Court reiterates that the expulsion of an alien by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person in question, if deported, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 in the destination country. In these circumstances, Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (see ...).

23. The Court has held that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see ...). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see ...). The Court nevertheless reiterates that State responsibility under Article 3 could arise for treatment where an applicant, in cir-

cumstances wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity (see ...).

24. Turning back to the present case, the Court notes that the Italian Government confirmed that the applicants, upon their return, would be accommodated as a single-parent family in a reception facility belonging to the SPRAR network (see ...).

25. The Court is therefore confident that, when the applicants' removal takes place, the Swiss authorities will duly inform the Italian authorities of the applicants' removal, and that the applicants will be taken charge of, upon arrival, by the Italian authorities, in a manner appropriate to the age of the child and that the family will be kept together (see ...).

26. Moreover, the Court underlines that, in Italy, a person recognised as a refugee under the 1951 Refugee Convention is entitled, inter alia, to work and to benefit under the general schemes for social assistance, health care, social housing and education provided for by Italian domestic law (see ...). In any event, the Court stresses that it is for the applicants to assert their rights under the Convention before the Italian courts.

27. The Court further finds that the applicants have not demonstrated that their prospects, on return to Italy, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclosed a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see ...).

28. In view of the above considerations, and even assuming Italian jurisdiction within the meaning of Article 1 of the Convention, the applicants' complaint under Article 3 is manifestly ill-founded and must be rejected, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention."

Flygtningenævnets flertal finder, at ansøgeren må anses for at være beskyttet mod refoulement, ligesom det må antages, at hun, uanset at hendes opholdstilladelse er udløbet, kan indrejse i Italien og opholde sig der, mens hun søger om på ny at få opholdstilladelse i landet. Flertallet forudsætter således, at det forud for udsendelsen af ansøgeren og hendes henholdsvis mindreårige og myndige barn til Italien sikres, at der kan og vil ske en samlet overførsel af familien. Flygtningenævnets flertal finder herefter, at Italien kan tjene som første asylsøgende land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet finder efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der ikke er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår – skønt svære – er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylsøgende land. Ansøgeren vil kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, hvor hun inden indrejsen til Danmark havde opholdstilladelse efter at have opnået asyl og boet i Italien i fire år. Flertallet lægger således til grund, at familien vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flygtningenævnets flertal bemærker, at ansøgerens egne erfaringer i vidt omfang bekræfter baggrundsoplysningerne, idet ansøgeren og hendes familie under opholdet i Italien har modtaget basale sociale og økonomiske ydelser, herunder bolig, mad, lægehjælp og skolegang. Endelig finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgerens personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet i Italien. Den omstændighed, at ansøgeren har et modsætningsforhold til sin ægtefælle, kan ikke føre til et andet resultat. Flertallet bemærker herved, at ansøgeren ikke ved, hvor i Italien hendes ægtefælle opholder sig, og at ansøgeren i givet fald må henvises til at søge om beskyttelse mod ægtefællen hos de italienske myndigheder. Herefter finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren kan henvises til på ny at tage ophold i Italien. Som det fremgår ovenfor, forudsætter Flygtningenævnets flertal, at det forud for udsendelsen af ansøgeren og hendes henholdsvis mindreårige og myndige barn til Italien sikres, at der sker en samlet overførsel af familien. Det forudsættes endvidere, at de italienske myndigheder underrettes om familiens særlige behov, herunder meddeles relevante helbredsmæssige

oplysninger. Flygtningenævnet **fastholder på den baggrund stadfæstelsen** af Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnet udtalte samme dag i en særskilt afgørelse vedrørende ansøgerens nu myndige datter, at hun ”med samme begrundelse [...] kan henvises til på ny at tage ophold i Italien. Som det fremgår, forudsætter nævnet, at det forud for udsendelsen af ansøgeren og hendes mor og mindreårige bror til Italien sikres, at der sker en samlet overførsel af familien. Det forudsættes endvidere, at de italienske myndigheder underrettes om familiens særlige behov, herunder meddeles relevante helbredsmæssige oplysninger. Flygtningenævnet **fastholder på den baggrund stadfæstelsen** af Udlændingestyrelsens afgørelse.”